

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-1

BIZJAK, Bojan,

Zarodek časa / Bojan Bizjak. - Ljubljana : KATR, 2009

ISBN 978-961-6729-75-8

Zarodek časa

Bojan Bizjak

založba KATR

1.

DIM NAD LOKVANJI

KO SAM SI GLAS

Beli galebi
jadrajo čez skledo neba,
na obrežja
svetlobe in smeha.
Lepo zloženi kamni
že od nekdanj pojijo noč z belino
in v sebi skrivajo praritem veselja.
Preperele mreže
ne žanjejo več ribje smrti.
Čolni, zvrnjeni na bok,
nikogar ne vozijo
v vodne daljave,
pod lunine luskinе,
da bi tam utopili spomine.
Vse je tiho, ko sam si glas.

BEZGOV RAJ

Bezgov raj,
razgret v ognjemetu
večnih zlatih sulic
omamno diši.
Naročje zlatih snopov
se razraste v ljubezen.
Beli pogledi zacvetijo
na pozabljenih dlaneh
in prezrtih ustnicah.
Bezgov raj
se vzpenja
v daljavo
orošeno z žalostjo,
potopljeno v ihto.
Mehak dan
se bo izgubil v praproti,
na temni poti
v dehljivo skrivnost.

ZLATI DEŽ

Zlati dež
pada med sence.
Vedra zmede,
burja zvrne.
Stara jadra
jo ne morejo več ujeti.
Zlati dež napaja njive
med skale zaorane.
Tam zdaj rastejo
trn, šipek
in rože izbrane.
Zlati dež
prah na dlaneh posuši.
V očeh upe prižiga.
Zlati dež
bisere rodi
in se v večer izsuši.

POLETNO TIHOŽITJE

Krhka svetloba.
Zložljiv dežnik.
Luža.
Otroško stopalo
na bodici morskega ježa.
Zrklovina morja
zanihana v barve ...
In ena sama vrtnica.

MRTVA HIŠA

Na prhlo naoknico
trka oreh.
V gluho pajkovo mrežo
se je ujelo otožno oko
žlahtne resnice.
Na ugaslem ognjišču
se seštevajo dnevi,
razpeti v jadro.
Razbita stara svetilka
svatuje pri kolovratu,
ki je že izpredel sanje.
Prašne steklenice
nikogar ne odžejajo,
nikogar ne tolažijo.
S temino
bo vse pozabljeno.

NOČNI ZVONOVI

Noč je prepojena
s kislim vonjem.
Oddaljeno zvonjenje
bakreno ihti,
v žametno brezčasje,
v mehko pozabe.
Obrobje čutenja vzdrhti.
Za vrati pa že čaka dan,
da izkoplje resnice
in jih presadi
v odtujene vrtove lažnosti.

JUTRO MED BRESKVAMI

Jutranja pot je umita
in z lučjo obliznjena.
Vidim majhno srečo cvetja
v zazidju.
Med prsti stisnem zrelo breskev,
ki zakaplja v zemljo,
kjer sta samo vonj in nema zvestoba.

UJETE SINJINE

Sinjine
so se dotaknile
sprhnine
na moji dlani.
V nihaju brez
sem doslutil
ritem sinjin.
Čas se je zgostil
v kaplji
večne vode.

TIHOŽITJE

Majhna vaza.
Šipa.
Podoba obraza.
Dežnik.
In vlak z rdečimi sedeži.
Orel,
razigran v višinah.
Vršanje težke trave.
In na koncu ravnine,
žarjenje neba ...
In potem nekaj stopnic,
sivi zidovi,
Stojnice s sadjem,
pa spet cvetje v vazi.
In bodre oči,
ki so prijazno zavetje.

ZATOHEL ČAS

Zatohel čas
grize v veвериčje oko.
Igllice borovcev režejo
v žerjavico večera.
Nad vsem je zbistren zrak.
In tam je v vsem tišina:
v kamnu
v dlani
v sotočju dveh zablod
v lepih očeh
v dvomu
v temnem drevoredu
v zatajenem šepetu
v trudnih sanjah.

IZ LOKVANJEV DIM

Bele vile
z medaljoni v nedrjih
igrajo na harfe
vpete na meridiane vesolja.
Plašne gazele gazijo meglo
v utesnjenih dušah.
Nad ornamentirano palačo
je vzcvetelo črno sonce.
Iz lokvanjev
se vzdiguje dim upanja.

BELA TIŠINA

Belo jezero molči
v zasneženi dolini.
Otožne jezeranke
plešejo med brezami.
Vilenci in škрати
so se naveličali dihati
v mrzle pogače zemlje.
V soju sonca
se potrpljenje kali.
V mahovnatih očeh
se življenje budi.

ZA VRATI

Za vrati
stesanimi iz lesa časa,
je hihet razpet
v robidove luči.
Maziljeni izvoljenci
se gredo igro:
jaz sem Bog
in ne oni, ki pošilja križ!
Moker, razčesan
na ulici,
umiti z zeleno lučjo,
hitim v ritem,
tem –tu, tem – tu,
o – uh, o –uh!
Za vrati – pa
za vrati – ha
samo noč.

MRLEČI OGNJI

Mrleči ognji
plapolajo
v steklenem kelihu.
Vejnate roke
napletajo zvonkost,
ki od daleč kliče
zaspane vode.

Mrleči ognji
zvijajo šibje
v zamišljene elipse.
Srpaste poti
zavijejo v samoto,
to mehko tihoto,
to, pozabo pozlate.

SVILA OGNJA

Svila ognja šušti
v napeto tišino.
Skozi gola drevesa
se posamezna zvezda
skrije v oči.
Za izgubljeno ljubeznijo
burjasta pesem rezgeta.
In še v mrtvih travah
bledi nek spomin
na razkošno nebo.
Mrmrajoče ustnice
polagajo poljube
na pokrajino
užaloščenega obraza.
In za čelom
svila ognja šušti.

SVEČE

Sveče
narišejo sence
steklene figurice
in meče.
Mravlje so pripravile maline.
Dežne kaplje
so odplaknile razjedo poljuba.
Železne zavese so razprodali.
Prazne ceste so vedno otožne.
In vrane
se zaletujejo v staro ponev.
Sveče, sveče ...

NEKOČ BO VSE IZGINILO

Nekoč bo vse izginilo;
star raženj,
zmedene natarice,
orumenele begonije
in oči,
ki šepetajo v parku.
Svetloba bo posrkala pepel.
Trde besede ne bodo ukazovale.
Saj sem samo tu, tu, tu!
Gost sem te zvezde.
Ena sama pesem sem,
ki jo pije čas!

LJUBEZEN JE VSEMU POT

Predmestje ždi za vogalom.
Hrapav veter
uspava čričke
in razbija glas parjenja.
Prerokovalec trudno sede
na stopnišče civilizacije.
Podpre si glavo in reče:
Bodi grom,
da uničiš zlo v zlem!
Bodi veter
in odpihni hierarhijo napuha!
In bodi dež,
da bo vzcvetelo sršje ljubezni,
ki je vsemu pot.

MEDITERAN

Tihe trpke trave polzijo
skozi mirno morje luči.
Razpočen kamen
se v mehak prah spremeni.
V citronovce zavito nebo
se v dlani natke.
Za zelenimi očmi
divjost tigrice spi.
Ob uri, ko vstajajo sence,
se molk v meni
v glasbo spremeni.

Med kamnita stegna ulice
se je scedila luč večera.
Za osušenimi figovci
se je hrup selil
v davnino prašnih oči.
Ostale so mi še obljube.
Zaželel sem si, da bi bil noč,
tiha, vame pretopljena ...

Na moje strune
se je ujelo morje.
Meduzin poljub
je ugasil svečavo v meni.
Zaprl sem stare škure
in med vroče kamne
vrgel samotne ure.

O EVROPA

Slovanska duša
na španski kitari.
Moč rdečega vina
se stopi v očeh.
Španski bezeg in sneg – nemogoče!
Kamele nesejo jutro
skozi sanje ...
Priprta vrata svetišč
vabijo zamegljene zavesti.
Kamnite vrtnice ob poti.
Mrtvi psi.
Mrtvi vodnjaki.
Neskončna močvirja ...
Pozabljen duh v zamrzlem trsju.
Ples cigank
pod mlado luno.
Žalost na vejah,
na mrtvih bregovih silnih rek.
Katedrale trpljenja
so najlepše zjutraj.
O, Evropa!
Nikoli ne boš mati
vsem svojim otrokom.

SKLEDE ČASA

Brezčutne rezine kamenja
molčijo v ravnovesju.
Rahle vode
izmivajo sklede časa.
Za vrbami je nebo napeto
v loke obljub.
Stopam po obronkih ravnine,
skrčene od mraza in vlage.
Slutene oči se mi smehljajo.
V nečem je razlika
med lepoto in čutenjem.
Prav zdaj to vem, prav zdaj,
ko jemljem v roke
brezčutne rezine kamenja.
Iz njih bom sestavil
nove sklede časa.

JAHAM BAKRENE KONJE

Jaham bakrene konje
v sivo drobovje časa.
Zlovoljnost se spleta
z bršljanastimi ročicami
v oči, ki me opazujejo.
Cvetenje zvoka
v labirintih večnega
zbistri možgane.
Zavest dojame,
da dokončno je,
da dokončno je v ravnovesju
s praenergijo.
Jaham bakrene konje – njihovi hrbti so mrzli,
moje misli so vroče
in kapljajo
v šelest topolov onkraj jutra.

MOJA TIŠINA

Beli kamni
so zobje jutra.
Stišan veter
se je vpletel
v zelenomoder rep neba.
Ob večnem vodnjaku
se rišejo meglice.
Med lanenimi rjuhami
še vedno spi
moja utišanost.
Ne šepetajte,
da ne zbudite
svetlobe,
ki spi v zakotju zavesti.
Razigrane poti
so že pripravljene,
da se vtisnejo v podplate brezpotnikov.
Pogled, en sam pogled moje tišine ...

2.

BLIŽINA,
ZAPRTA V LUČ

SPOMIN NA MAJ

Avreola njenega nasmihanja
še lebdi nad roso mojih oči.
Njen tog korak
zastaja v tišini.
Puščave spomina bledijo.
Prazne košare sladkih sadežev
zdaj nosi veter
proti obalam cipresastih tišin.
Zvonijo zvonovi
iz visokih lin mojega hrepenenja,
rojenega v času cvetov,
ki zaobljublajo k življenju.
Vse mi je ostalo,
kar sem razdal za dolge noči.

SPRHNINA NEKE LJUBEZNI

Tvoj poljub
je kakor večer v puščavi,
ko se vroč pesek zajeda v kožo.
Nadčasnost tvojega pogleda
zbledi v meni,
ko se sklonim nadte
in ti ponudim
sprhnino neke ljubezni.
V zameno dobim dobrotljivost
tvojih besed, ki mi rišejo srečo
v osončje rumenih tresavic.

PRVO CVETJE

Splašeni konji
drvijo čez moj obraz.
Sulice tvojega jezika
prebadajo moje srce.
Skaljena voda
skrije mojo podobo v mulj.
Prvo cvetje
sem ti hotel darovati
in ti odpoljubiti
temne oči.
Ti pa, zbežala si,
v tople, pijane noči.
Ne hodi več nazaj
in ne kliči me,
ko bom jezdil mimo
v raj ...

BLEDICA SMEHLJAJA

Tvoja senca je padla
na izžet travnik.
Tvoje izplaknjene oči
so cvetele v modrino.
Zdelo se mi je,
da jočejo kamni v tebi,
ko si odhajala,
da bi se nekoč vrnila.
Zaprla si se v bledico smehljaja.

ZA VSEMI JUTRI BOŠ PRIŠLA

Med oblaki
sršje svetlobe cveti.
V utesnjeni dolini
so si pajki postlali.

V harpuni ljubezni
so kriki življenja skriti.
Ko ljubezen najbolj medí,
so poljubi iskreni.

V oprani srajci
bom stopil v odčarane noči.
Tiho bom trosil majhne skrivnosti.
Za vsemi jutri boš spet prišla ti.

TVOJA SOBA NOCOJ

Nocoj diši tvoja soba
po užaljeni tišini.
Srebrn pramen lune
ti riše lok
na trudne veke.
Besede si zaklenila v skrinjo smehljaja.
Nocoj,
imaš oči polne nedorečene ljubezni.
Nocoj,
sem bolj tvoj
kot ti moja.

RUMENI KOLOBARJI

Vse sveče
so pogasili
temni metulji,
spočeti
v medeninasti resnobi.
Kot meduza
si mi segla
v pore spomina
in populila praprot
dehljiv
po prvem jutru.
Dežel je opral
prazno vazo,
v katero
sva hotela nasuti zrnje,
da bi vzknilo
v zavetrju
In bi se razrasel
mah ljubezni.
Pa so ostale le melodije,
prekovane v murne.
Ostali so še
rumeni kolobarji ugaslih sveč.

V NAROČJU LUNE

V naročju lune
seješ minljivosti
v gredice rahločnosti.
S steklenimi ustnicami
pobiraš bisere iz lic.
Obrnjena si vase.
Noč ti žalost popase.

NJENI DIVJI KODRI

Divji kodri
bledomodri, igrivi ...
smehljaje resna,
bleda, topla, nežna,
večna!
Zašumiš mi skozi zavest.
Izpoješ se ob meni.
In zjutraj mi poveš,
da sem jaz tvoj obroč.
In jaz ti priznam,
da si ti moja praznina.
Divji kodri
bledomodri
izgubljeni v parku ...

OB VRČKU

Bel dan
je težko dihal med kostanje.
Sedela si v vrtu
in pili smo pivo.
Belo obleko
ti je privzdigoval veter
mojega pogleda.
Tvoje tanke ustnice
so drhtele
v paraboli nasmeha.
Metala si besede
in ponujala oči.
In ko so vsi odšli,
so ostale tvoje oči,
tam zgoraj med kostanji
in so cvetele ...

TAKO PREPROSTO ...

Tako preprosto je bilo.
Dihala sva v zrnje noči.
Razprla si se
in medeno zadišala.
Tihe besede so dobile moč.
Tako preprosto je to ...
Zdaj vem, da je preprosto – minljivo.
Zdaj vem, da je najvišja sladkost
začetek bolečine.
Tako preprosto je to!

IN ZDAJ BOŠ ZMOGLA PAR BESED

Drobljive sence
rišejo piramido
v lunasto pokrajino.
Zapletena si
v žadaste tkanine.
Napolnila te je nova vsebina
in zdaj boš zmogla par besed.

Stopila si v krog
bosih nog
in praznega obraza,
z belo tančico čez oči.
Preplašila si metulje.
Plameni sreče
so obliznili dračje upanja.
In zdaj boš zmogla par besed.

ZAVRŽI SANJE

Ko se razpneš
v lok daljav,
zavržeš sanje.
Stopi do tihe breze
in čakaj na meglo.
Prižgi si svečavo,
tiho brlivko v sebi.
Tako daleč je tvoja svetloba ...
Dolge noči ti bodo darovane.

SKLENILA SI KROG

Sklenila si krog v času cvetov.
Obljubila si si svate
in posteljo iz bele vate.
Razbila si porcelanaste sanje
in poteptala sebe,
da bi našla tistega,
ki bi bil del tebe.
Na koncu boš spoznala,
da so tvoje daljave
moja bližina.

BLIŽINA ZAPRTA V LUČ

Uhojene poti molčijo.
Trpke luči so izginile.
Daljava najine bližine
se je zaprla v luč.
Čakam tvoj prihod
na razpotju časov.
Nesmisel besed
se bo razpustil v poljubih.
Smiselna popolnost
bo topla postelja za dva.

HOČEM BITI DEL TVOJIH SANJ

O, dobra tiha noč na planoti,
v brejem poletju.
Vsa temna tišina se pripravlja
k novemu rojstvu.
Za čelom čutim panj čebel.
Ne morem, ne morem ...
Naj ostanem samo del njenih sanj.

NJENE PIJANE POLJSKE OČI

Njene pijane poljske oči,
skrite za pelinom,
polne otožnih brezovih daljav,
in kalne
kot lene velike reke.
Njeni žitno rumeni lasje
so zaplesali v veter večera.
Njene roke so zagrnile sonce.
»Se spomniš Černobila?«
mi je rekla.
»Veš, Černobil, mi je otroka ubil,«
je izšepetala.
Veter je posejal besede
v mrtve lomljive trave.
Čez nekaj dni sem jo videl v Trstu.
Za malo denarja si jo lahko kupil,
a solz ni več prodajala.
Njene pijane poljske oči ...

PREPROST VEČER.

Makove oči
trudno zrejo
v rjasto sajast večer.
Na strunah vrbe
drobim sliko,
rahlo upognjeno
zavito v celofan.
Na njej je ženska,
z žalostnim nasmehom
v zreli noči.
Prihuljeno se oglašča v meni,
vse se oglašča,
kar je zasejala
v moje stepe,
v moje zelene naveličanosti.
Vse v preprost večer izgori.

SPET BELI KONJI.

Spet beli konji
hrzajo v rjaste zarje,
na mahovnatih ravninah
iztegnjeni v nečimrnost.
In ti si ob leseni ograji
zavita v pled melodije,
varno skrita v smeh.
Prisluškuješ stari pesmi
godrnjavih dreves,
tam za potokom.
ki kleše srebrno razo
v črno prst.
In vate grebejo tuje ljubezni.
Potem poljubiš veter
in skodelico vročega mleka.

3.

TROBENTA NA ULICI
PO DEŽJU

POT

Bogovi romarjev
so si obljubili
luč v puščavi.
Zaobljubljene ustnice
posrkajo napuh večera.
Skozi nežnost
postane sonce
vlakno večnosti.
Oči padajo na vznožje boginje,
ki v daljavi stoji
z vrčem v roki.
Razklana gora
je posrkala grom srditosti
v svoja temna nadržja.
Zadnja beseda,
ki jo je slišal speči orkan
je bila Ljubezen.
Gospodarji sreče
počivajo v naročju zla ...

NEMA VRATA

Utihnile so zibeli
na kamnitih tleh.
Betonska vlakna
so obvisela
nad molčečimi očmi ...
Prevarani orli
izgubili so višine.
Temne sence
ne marajo več sonca
Popotnik zaman trka
na kamnita vrata.

KROTILCI BOBNOV

Krotilci bobnov
so na obzorju
lovili ladje
v svoje ideje.
Mrzla burja
je raztrgala
sivino neba
in jo razmetala med skale.
Prisilila je šipek,
da je poljubil nadržja zemlje.
Na stezi,
zavozlani med borovce,
se je razgrela pesem
in posrkala čas.

ULOVLIL SEM TOPEL VETER

Pozlačene krlje luči
sprejem v dar.
Svojo nitje razpenjam
med oblazinjene obale.
Samotne ognje gasim,
skrite v pečinah,
kjer jih čuvajo kače.
Kar bilo je davno,
še nerojeno,
ostaja davno – izgubljeno.
Topel veter lovim.
Čutim, da me vase sprejema.
Živim iz prabiti:
za vzdihljaje,
za radost,
za vroče misli,
ki se razprše nad hladne vode.

BETON

Beton!
Kako trda beseda.
Ljubezen bežna
ni nežna;
je kakor kaplja
v žejna usta.
Čez vse pa beton.
Črni pogledi
in hladni domovi
v katerih so ljudje – strahovi.
Ah – jaz pa še vidim oblake
odtisljene v luže.
In glej, tam na balkonu,
o, tam so celo rože ...

LUNA OBJOKUJE

Luna objokuje mrtve volkove
Morje hoče nazaj svoje valove.
Tiha smrt prešteva darove,
a ne more jih prešteti.

Mravlje lezejo v svoj dom.
Svojo moč razkazuje grom.
Otrok objokuje izgubljen balon.
Kje si mati, da ustaviš solze ...

Ulice bodo jutri spet prazne.
Nikomur ne bodo prodajali sreče.
Tam za vogalom starka prodaja sveče.
Ljudje, kupite si toplo luč,
da bodo vaše duše toplejše.

NADČASNA

Za steklom
se smeje
bled obraz,
z verigo v ustih
brez oči.
Odperta vrata
vabijo ničnike,
da zehaje vstopijo
v svojo utopijo.
Vino nadene nekaj barve
pogrebцем sreče.
Metuljast zvok
zaveže čas v osmico
in reče soncu
naj se olušči zlobe.
Že zjutraj so zadavili usodo,
to čudno posodo,
kamor vržejo vse,
česar ne razumejo.

VAME TULITE VETROVI

Rastoča luč skozi mir šepeta.
Potrkam na kamnita vrata.
Čez čas so se odprla,
in kaj sem videl?
Ne bregovih rek
spijo cvetovi.
Videl sem sadeže čudne
in kače pohlevne.
Videl sem ... klečeče mumije praduš.
Nadvolja mi je rekla:
»Pusti te sadeže.«
Odšel sem ven.
Usedel sem se pod drevo obljub.
Videl sem novo sonce.
Zakričal sem:
vame tulite vetrovi,
noter vame se pretulite!
Podrite kamnita vrata
in mi raztrgajte dušo.
Naj z vami objadra svet.
In spet in spet, vame zatulite,
pretulite se skozi moje noči;
vame tulite,
noter vame, kjer so nevidni bogovi žalosti.

URE ZMOT

Ure zmot
tiktakajo
v prostor zvezd.
Hrepenenje
je nadčasno,
ko je moč v vsem.
Iz drobne sledi svetlobe
zraste dan.
Iz večnega
nastanejo trenutki.
Tihe besede
padajo v zakotje,
kjer jih prestrezajo
baldahini pajčevin.
Okorne roke
rišejo obraze v zrak.
In potem se sliši glas:
če je rojstvo začetek vsega,
potem je smrt
samo del večnega.

SMISELNA POPOLNOST

Na robu otožnega časa
se igrajo vile svetlobe.
Samoten človek potuje
z lastnino smisla v kovčku.
Namenil se je
skozi svetlobe bodočnosti.
Kakšna čudna radost
vstopa v zavest?
Napolniti praznino,
to je najvišja danost.
Krhek si človek, prekrhek,
ker jaz sem, ti.

NITI VODE

Srebrne niti vode
razbijejo steklene oaze.
Kam skrili so nasmejane obraze?
Bori dehtijo ob vznožju piramide,
sezidane iz kresnic.
Trpljenje se upogiba pod balonom,
polnim smeha.

VEČERNA

Oči se lesketajo na stekleni površini.
Zastruplja me somrak večera.
Postaran kazalec je zgrešil večno pot.
Skozi veje starega hrasta
zakaplja luč
na zamrlo trsje
na obali davnih bogov.
Samota ni razsežnost;
je samo neizrečena ljubezen.

ČLOVEK JE LUČ ALI TEMA

Med vetrom in sanjami
radostne roke grabijo vrče.
Skrinja bodočnosti
se je že odklenila.
S tančico pajkovih mrež
je obdana luč v duši.
Le kdo zmore ukrotiti morje
z enim samim zamahom.
Orkani bodo podrli ciprese
in raztrgali zavese,
ki skrivajo tebe, človek.
Šepet križev pove:
Človek je luč ali tema.
Bitje svobode je,
brez nje, polno zablode.
Ah, človek,
ta večna resnica.
Med vetrom in sanjami
so statve neba ...

SMEHLJAM SE TEBI, NOČ

Gluha radost, razpeta čez odejo,
mirno pije obroke časa.
Kristalna svetloba noči
se lomi na valovih divjine.
Razpršen sem med smisel in voljo.
Smehljam se tebi noč,
tebi črna radost.
Z rojstvom jutra
bom cvetje v tuji dlani.
Mar se že dani?

KDO JE RODIL TEMO

Kdo je rodil temo
in kdo je dal deteljam usodo,
da jo merijo z listi?
Smeh zemlje
se ziblje v krošnjah
razraslih jablan.
Črnkasto ozadje dneva
se raztegne v pramene.
Izdihana pesem
zavesla v luže.
Kdo, kdo je rodil temo?

KO SEM DAVI VIDEL GOLOBE

Golobi molčijo pod cvetjem neba.
Koraki izgubijo zven med trnjem.
Trezna mladost se presoja v ogledalu.
Nove iluzije padajo v luže.
Blešččeče modrosti ščemijo nevedne.
Vzvišanje bo prišlo skozi breze.
Tako je bilo davi, ko sem videl golobe.

ZMOTE ČASA

Drobil bi svetlobo
v parabole.
Zamenjal bi vse bogove,
ki zlo sejejo.
In človek
še vedno umira za ideale.
Zdrobil bi svet v praatome!!!
Ne, to ni pesem, to je zmota časa!

PREPOZNATI SE SKOZI DANOST

Površine morja mirujejo;
pripravljene so,
da izpljunejo novo življenje.
Moč najvišjega je darovanje sebe.
Razpršen um ne bo nikoli več celota.
In v opranem jutru,
se moraš prepoznati skozi danost.
Še zadnje resnice se snujejo.
Tema se bo scedila skozi špranje tistih,
ki niso vedeli, da so bili.

TROBENTA NA ULICI PO DEŽJU

Hrup je zapolnil steklene pore.
Iz omamljenih por se dvigujeje more.
Stiska bivanja lebdi med zidovi.
Zamegljena kri še kar potuje po večni poti.
Vzvišano razodetje civilizacije
razpada na asfaltne trakove.
Mehak zvok trobente udarja ob beton
in se razprši nad luže
v samotni ulici.

VEČNA VOLJA

Misel se spreminja v energijo.
Vse je v smiselnem svetu čutenja.
Vse je večna volja:
iz sebe je položena
v vse razume podeljena,
z zvezdami se pogovarja;
vso energijo v sebi ohranja.
Čutim, čutim to večno voljo.

ZAPEL BO ROG

Zapel bo rog
svatov neba
v medeninast obok
skrivnostnega sveta.

Odprla se bodo vrata,
z usodo razbita.
Padel bo mrak
na zlato preprogo.

Izpite dlani
grabile bodo veter,
gnan od zvezdnega plesa.
Bolečina dopolnila bo kelih življenja.

ZADNJA VOLJA SVETA

Srebrni prameni
ovijajo stare malike.
Eksotična luč
lebdi nad spenjenim morjem.
Božanstvo uma
se je umaknilo resnici praznine.
Statve časa
pa tkejo platno bodočnosti.
Zadnja volja sveta
se ni še odlučila
od sonca;
In ko se bo,
bodo umrla vsa božanstva!
In epoha razuma se bo razcvetela.
Najlepše cvetje bo raslo
na ruševinah zlobe.

SMRT NA SVATBI

Nakovalo zvoka
brni
v šelest noči.
Pridne
nevidne moči,
norijo
v krog.
Na svatbi se je smrt najedla
se napila
vse zapisala
nikogar pozabila.
Ta pride prej,
eni zdaj,
ta potlej.
Vsem je dano zacveteti,
zadihati,
zabesedovati,
se bati,
se igrati,
ljubiti,
izdati,
vzklikniti, o mati!
In piti
vse pozabiti.
In ugasniti
v rožmarinov raj,
v tih cvetni gaj,
pod breze ...
Ko pride čas,
si reče večnost,
ta je naš!
Zapleši v krog, v noč,
v čudno moč,
v svečavo duš,
V nič!

ZARODEK ČASA

1. DIM NAD LOKVANJJI

KO SAM SI GLAS	7
BEZGOV RAJ	9
ZLATI DEŽ	11
POLETNO TIHOŽITJE	13
MRTVA HIŠA	15
NOČNI ZVONOVI	17
JUTRO MED BRESKVAMI	19
UJETE SINJINE	21
TIHOŽITJE	23
ZATOHEL ČAS	25
IZ LOKVANJEV DIM	27
BELA TIŠINA	29
ZA VRATI	31
MRLEČI OGNJI	33
SVILA OGNJA	35
SVEČE	37
NEKOČ BO VSE IZGINILO	39
LJUBEZEN JE VSEMU POT	41
MEDITERAN	43
O EVROPA	45
SKLEDE ČASA	47
JAHAM BAKRENE KONJE	49
MOJA TIŠINA	51

2. BLIŽINA, ZAPRTA V LUČ

SPOMIN NA MAJ	55
PRVO CVETJE	59
BLEDICA SMEHLJAJA	61
ZA VSEMI JUTRI BOŠ PRIŠLA	63
TVOJA SOBA NOCOJ	65
RUMENI KOLOBARJI	67
V NAROČJU LUNE	69
NJENI DIVJI KODRI	71
OB VRČKU	73
TAKO PREPROSTO ...	75
IN ZDAJ BOŠ ZMOGLA PAR BESED	77
ZAVRŽI SANJE	79
SKLENILA SI KROG	81
BLIŽINA ZAPRTA V LUČ	83
HOČEM BITI DEL TVOJIH SANJ	85
NJENE PIJANE POLJSKE OČI	87
PREPROST VEČER.	89
SPET BELI KONJI.	91

3. TROBENTA NA ULICI PO DEŽJU

POT	95
NEMA VRATA	97
KROTIŁCI BOBNOV	99
ULOVIL SEM TOPEL VETER	101
BETON	103
LUNA OBJOKUJE	105
NADČASNA	107
VAME TULITE VETROVI	109
URE ZMOT	111
SMISELNA POPOLNOST	113
NITI VODE	115
VEČERNA	117
ČLOVEK JE LUČ ALI TEMA	119
SMEHLJAM SE TEBI, NOČ	121
KDO JE RODIL TEMO	123
KO SEM DAVI VIDEL GOLOBE	125
ZMOTE ČASA	127
PREPOZNATI SE SKOZI DANOST	129
TROBENTA NA ULICI PO DEŽJU	131
VEČNA VOLJA	133
ZAPEL BO ROG	135
SMRT NA SVATBI	139

Bojan Bizjak
ZARODEK ČASA

fotografija na naslovnici B. B. Zakawski

uredil Saša Iskrič
tehnično oblikovanje Janez Vizjak in Saša Iskrič
oblikovanje naslovnice KATR

izdala založba KATR
www.katr.si
Ljubljana, junij 2009

© 2009 Bojan Bizjak in založba KATR

